

Jännitys hiipi salakavalasti leukaperiin ja valui harteisiin. Hampaat pureutuivat tiukasti yhteen. Kädet hikosivat ja puristuivat vuorotellen nyrkkiin. Turhan pitkäksi kasvanut kynsi lävisti ihon oikeasta kämmenestäni. Päivä, jota odotin enemmän kuin mitään muuta, oli vihdoinkin tullut. Viitoin raitiovaunua pysähtymään. Eteeni seisahtui mies, jolla oli ystävälliset silmät ja yllään polviin ulottuva villakangastakki. Voisin lyödä vaikka vetoa, että kasvomaskin alta olisivat paljastuneet kauniit kasvot. "Moi, osaatko sanoa, millä ratikalla pääsen Tehtaankadulle? Palasin hiljattain Suomeen, enkä osaa enää liikkua täällä. Tapaamiseen olisi ehdittävä", mies naurahti. En osannut. Ohjeistin häntä kuitenkin nousemaan raitiovaunuun numero 3, joka ajoi Meilahden suuntaan. Muistelin sillä pääsevän melko lähelle. Ovien sulkeuduttua takanani tajusin, että Tehtaankadulle pääsi raitiovaunulla 1 eikä 3. Muistin myös, miksen koskaan antanut reittiohjeita ventovieraille. Minua hävetti. Koko matkan ajattelin tuota miestä ja sitä, olisiko syy tapaamisesta myöhästymiseen minun. Luultavasti oli. Pääsin perille ja katselin ympärilleni. Kello näytti varttia vaille yksitoista. Tuntui epäkohteliaalta olla etuajassa, vaikka se oli jopa suotavaa. Odotin silti hetken, ennen kuin uskaltauduin tatuointistudion ovelle. Se oli lukossa. Epävarmuus valtasi kehoni ja leukaperäni kiristyivät entisestään. Tunsin itseni hyvin pieneksi seistessäni kylmässä viimassa, suuren päätöksen edessä. Nyt ei olisi enää mahdollisuutta perääntyä. Tai oli, mutta kehdannut edes ajatella niin. Tätä minä halusin. Halusin varmasti. Ei se poikkeaisi ensimmäisestä kerrasta juuri lainkaan. Silti jokin tuntui erilaiselta. Tällä kertaa olin päätökseni kanssa yksin, ilman taustatukea. Ilman varmistusta siitä, etten valitsisi väärin. Havahduin ajatuksistani, kun ovi viimein aukesi. Sen suussa seisoi hoikka nainen, jonka käsivarret olivat kauttaaltaan musteen koristamat. Nainen viittoi käymään peremmälle ja toivotti minut lämpimästi tervetulleeksi. Epävarmuus alkoi hiljalleen hälvetä. "Miltä tämä näyttäisi", kysyi nainen mielteliään näköisenä asetettuaan siirtokuvan kyynärvarteeni. Pinjan käpyjä, pidin niistä. Kuva oli kaunis. Hieman liian suuri, mutta kaunis. Kun se vihdoinkin saatiin sovitettua silmääni miellyttävän kokoiseksi, alkoi sydämeni takoa vimmatusti. Olin varma, että se pyrki ulos rinnastani. Mietin yhä tuota hetkeä ja sitä, kuinka minun oli saatava mielipiteeni kuuluviin. Minähän valmiin lopputuloksen kanssa eläisin, eikä hän. Joka tapauksessa se tuntui äärimmäisen kiusalliselta ja työkeältä. Sitä paitsi, maksoin hänelle siitä, että sain mieleiseni lopputuloksen. Silti olisin ollut mieluummin hiljaa, jotta en olisi ollut vaivaksi naisen "ei se mitään" -vakuutteluista huolimatta. Tuijotin kattoon. Tatuointikoneen surina täytti mieleni, enkä kyennyt ajattelemaan mitään muuta. Tuolla kapistuksella saisi aikaan jotain, joka kulkisi mukanani ikuisesti. Ikuisuus kuulosti pitkältä ajalta. Toisaalta ajatus siitä tuntui myös lohdulliselta maailmassa, jossa kaikki muuttui jatkuvasti. Painoin selkäni pehmeää pöytää vasten ja kyynärvarteni lojui velttona käsituen päällä. Suljin silmäni ja odotin. Sydämeni jyskytti voimakkaammin ja kuulin sen sykkeen nyt korvissani. Naisen lämmin käsi laskeutui iholleni. Hän hivuttautui niin lähelle, että saatoinkin tuntea hänen T-paitansa kankaan sormenpäissäni. Siinä oli jotain kummallisen rauhoittavaa. Se palautti minut takaisin hetkeen, joka oli käsillä. Ellen olisi tiennyt, että tatuoinnit tehdään useilla neuloilla, jotka lävistävät ihon satoja kertoja, olisin voinut luulla naisen operoivan kättäni terävällä veitsellä. Pidin silmäni yhä suljettuina ja hengitin syvään, aina vatsanpohjaan saakka. Kylmät väreet porautuivat määrätietoisesti luihin ja ytimiin. Vilunväristyksistä huolimatta oli oltava aivan liikkumatta. Ne tuntuivat häiritseväällä tavalla jopa miellyttäviltä. Kuin muistutukselta kehoittavuudestani. Muistutukselta siitä, että olin elossa ja oikeasti olemassa. Pysähdyin kehoni äärelle ja kuuntelin. Sitä kihelmöi, poltti ja paleli. Kaikkea tuota samaan aikaan. Hyväksyin sen osana prosessia. Todella hyväksyin, muuta vaihtoehtoa kun ei ollut. Sillä tavalla elämäkin taitaa toimia. On hyväksyttävä, luotettava prosessiin. Luotettava siihen, että kipu luo lopulta jotakin kaunista.

Koin syvää tyytyväisyyttä valmiiksi kuvaksi naamioitua avohaavaa katsellessani. Sellaista tyytyväisyyttä, jota ihminen kai kokee, kun on saavuttanut jonkin itselleen tärkeän tavoitteen tai asian. Minulle se oli tuo käpyasetelma iholleni taltioituna. Kuvan ääriviivat sulkivat sisälleen muiston ajasta, jolloin sain kasvaa ihmisenä. Oletettavasti ensimmäistä kertaa niin, että tulin siitä lopulta tietoiseksi. Juuri siksi se ansaitsi kaistaleen kuoresta, joka sulki sisälleen minut. Sillä oli lupa tulla näkyväksi, aivan kuten minullakin.